AUDETAN TARINA

LEILA KASTELLI

AUDETAN TARINA

Leila Kastelli

Audetan tarina

romaani

Kansi: Leila Kastelli
Teksti: Leila Kastelli
Oikoluku: Essi Nuortimo
Sisällön taitto: Mauri Laakkonen

© 2019 Kastelli, Leila
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-80-0940-5

Lukijalle

Audetan tarina on jatkoa kesällä 2018 julkaistulle Thelban tarinalle, ja kuljettaa lukijansa 1800-luvun tietäjä- ja parantajanaisten maailmaan Pohjois-Kreikan maisemissa.
Edellinen romaanini Thelban tarina kertoi Roselda-tytön elämästä ja hänen myöhemmästä toimestaan parantajana. Kirjassa käy ilmi, että kylällä asuva Audeta onkin parantajanaisen Thelban (Roselda) tytär.
Tässä teoksessa keskitymme Audetaan omana itsenäisenä tarinana, jossa monimutkaiset sukulaisuussuhteet avautuvat, kun Audeta tyttärensä Milizan ja miehensä Sabanin kanssa päättää etsiä Thelban ja selvittää välinsä tämän kanssa.
Miten Audeta selviytyy tunnekaaoksessaan, jossa hän yrittää ymmärtää äitiään, joka jälleen oli jättänyt hänet?
Mausteensa soppaan tuo Doralia, Thelban nuoruuden rakkauden puoliso, joka lyöttäytyy etsintämatkalle mukaan. Thelban arvellaan asuvan erään romaniheimon keskuudessa.

Toivon viihtyisää lukuhetkeä!

Leila Kastelli

Kirjassa esiintyvien henkilöiden nimet:

Audeta Gorov: Thelban ja Anthoniaksen rakkaudesta siintynyt avioton lapsi
Vaari: Audetan kasvatti-isä, jonka luona hän oli kasvanut jo vauvaiästä asti.
Miliza Gorov: Audetan tytär, joka edellisenä kesänä oli vihitty Pyhällä Paikalla parantajaksi
Thelba: romaninimeltä Roselda, tanssijatar nimeltä Roselita, kylän vanha parantaja, joka edellisenä kesänä oli lähtenyt etsimään sisariaan romanien keskuudesta.
Victor Gorov: Audetan ensimmäinen aviomies ja Milizan isä, joka kuoli Milizan ollessa 10-vuotias
Saban: Audetan toinen aviomies, kylällä tuttu metsästäjä
Pjotr: kylän lammaspaimen, jota alunperin suunniteltiin Milizan aviomieheksi
Verona: puoleksi romanityttö, jonka isä oli valkolainen, ja joka tuli Milizan mukana hänen kotiinsa Pyhältä Paikalta
Isä Nikolai: Audetan kotikylän kirkonisä
Anthonias Varga: Audetan isä, joka sai nähdä tyttärensä kuolinvuoteellaan, Thelban nuoruuden rakastettu
Doralia Varga: Anthoniaksen vaimo, kutsutaan myös Doraksi, Varga-kartanon omistaja

Aleko: hevosvaunujen ajaja, Doralian palveluksessa
Michuel: toinen Varga-kartanon hevostenhoitaja
Demos Simitis: Anthoniaksen veli
Elianne Simitis: Demoksen vaimo
Iora Simitis: Pariskunnan jälkeenjäänyt tytär
Jovan Petrovic: Demos Simitisin isäntä
Isä Vladimir: kirkkoisä, Doralian veli
Celena: Doralian sisko
Umeti: sairaaloinen nainen, joka myös oli Pyhällä Paikalla
Julian Papagos: Doralian nuoruuden rakkaus
Pavle: laulava ratsumies, jonka Miliza tapasi tiellä
Thelban kaksi sisarta: Mirella ja Ramona

Sisällysluettelo:

Lukijalle	5
Henkilöluettelo	6
Sisällysluettelo	9
Olen jättölapsi	11
Hänestä oli tullut katkera	33
Eihän äiti ole vaatimassa mitään	65
Miksi haluat tappaa minut?	95
Minulla on yksi ehto	125
Minä haluan saada lapsen	143
Minä en enää kuuntele tuota!	161
Taidan olla aika tyhmä	191
Saanko liittyä seuraanne?	221
Mies tunnisti nimen	247
Kohtaaminen	261
Ripittäytyminen	279
Kiitos	304

Olen jättölapsi

Audeta torjui miehensä lähentelyn hienovaraisesti:
- Saban hyvä, en voi nyt. Päässäni pyörii voimakkaasti aivan muuta. Ymmärrät kyllä.
Saban ei ymmärtänyt, näytti pettyneeltä. Audeta hivuttautui vuoteesta ja silmäili surullisena miestään. Hän oli tullut miehensä viereen itkemään ja sallinut tämän häntä lohduttaa, mutta todellisuudessa Audeta olisi halunnut olla yksin.

Ei Saban voinutkaan ymmärtää kaikkea. Hän ei tiennyt kaikkea. Ainoa, mitä Saban oli saanut Audetalta kuulla, oli se, että Audeta oli tavannut vihdoinkin isänsä, kuolinvuoteellaan. Isän, josta tytär ei aikaisemmin elämässään ollut tiennyt mitään. Ei isäkään tyttärestään.

Audeta oli ollut leskenä melkein yksitoista vuotta. Hänen ensimmäinen miehensä Victor oli joutunut villisian hyökkäyksen kohteeksi. Mies oli säikähdyksissään perääntynyt ja pu-

donnut louhikkoon, lyönyt pahasti päänsä ja kuollut. Se oli ollut suuri suru ja menetys Audetan ja Miliza-tyttären elämässä. Audeta oli ollut onnellinen puuseppämiehensä kanssa, joten surun tuska ei hellittänyt moneen vuoteen.

Victor oli nuorena sulhasena kantanut pelosta ja jännityksestä jäykän vaimonsa häävuoteeseen, katsellut häntä ja sanonut:

– Audeta rakkaani, olet kuin kaunis värisevä puu! Minä veistän sinusta esiin maailman kauneimman naisen.

Ja niin hän oli tehnytkin. Mies oli seurannut katseellaan omien sormiensa kulkua Audetan iholla tutkaillen ja ihaillen sitä, kosketellen, pyöritellen, naputellen ja silitellen taitavasti, yhtä keskittyneesti kuin mies oli sormeillut puuta ennen sen työstämistä, mutta nyt niin palavin katsein... Ja Audeta oli väristen ja huohottaen antautunut kaikkeen, loppuun asti. Voi niitä öitä! Hellin ja taitavin sormin Victor oli veistänyt ja hionut vaimostaan pala palalta, osa osalta maailman kauneimman naisen ja se Audeta oli tuntenut olevansa. Victor oli löytänyt Audetan aina yhtä kauniina vuosi vuoden jälkeen. Samoin oppi Audeta koskettelemaan miestään ja vaistoamaan, mitä tämä milloinkin tarvitsi, väsyneenäkin. Kuinka kaunista rakkautta se olikaan ollut!

Vuosien vieriessä rakkauden kosketus hiipui melkein kokonaan. Melkein, sillä hetkittäin Victor muisti vielä maailman kauneimman naisensa. Kun Audeta sai jo toisen kerran kes-

kenmenon, jotakin sammui heidän välillään. Victorista tuli vakava, enemmän työhönsä keskittynyt, jopa poissaoleva. Kuitenkin hän oli huomaavainen, auttavainen ja hyvä mies. Enemmän ystävä ja kaveri kuin se mies, joka loi maailman kauneimman naisen.

Ensimmäinen lapsi, Miliza-tytär, syntyi vaivatta ja vaivatta kasvoi iloiseksi ja kauniiksi tyttäreksi, mutta Victor-isä ei aina häntä huomannut. Victor oli kovasti odottanut poikaa, jolle hän voisi jättää kirveensä ja puukkonsa ja opettaa hänet omiin töihinsä. Puusepän työ oli Victorille rakas. Siinä oli joskus maailman kaunein nainenkin jäänyt sivuun. Keskenmenojen jälkeen melkein kokonaan unohtunut. Mutta se ei ollut Audetaa haitannut.

– Olet hyvä vaimo, oli Victor joskus kuiskannut. Ja se oli riittänyt Audetalle, joka nöyränä nieli pettymyksensä ja kykenemättömyytensä, sillä toista lasta, poikaa, ei hän ollut kyennyt miehelleen antamaan.

Kuinka toisenlainen mies olikaan ollut Saban, jonka kanssa hän vihdoinkin oli luvannut mennä vihille syyskesän kauneimpana aikana. Keskikesällä, jolloin tytär Miliza oli ollut poissa ja Audeta oli jäänyt yksin, hän oli tuntenut outoa turvattomuutta. Sekin, miten kyläläiset olivat häntä katselleet kyräilevästi, oli tuntunut pahalta. Hänen punomansa koritkaan eivät menneet enää niin hyvin kaupaksi.

Kaikki se, mitä kesällä oli tapahtunut Milizalle ja sen jälkeiset paljastukset, olivat vaikuttaneet ihmisten ajattelutapaan Audetan ympärillä. Miliza oli rohkeasti kyläneuvoston edessä kertonut kahdesta likaisesta kulkijamiehestä, jotka metsäpolulla olivat hyökänneet hänen kimppuunsa ja toinen heistä oli raiskannut hänet. Hänen sulhasehdokkaansa Pjotr oli nähnyt tilanteen, mutta ei ollut uskaltanut hyökätä kahden miehen kimppuun. Thelba, joka oli myös tullut paikalle samaan aikaan, oli pelastanut Milizan miesten käsistä. Pjotr oli lähtenyt raivoissaan ajamaan takaa pakenevia raiskaajia. Pjotr oli lyönyt toisen heistä kirveellä kuoliaaksi. Kun Miliza oli tuonut ilmi avoimesti tämän kaiken, oli hän kertomallaan totuudella pelastanut Pjotrin kuolemaantuomiosta. Mieshän oli puolustanut tulevan morsiamensa kunniaa, eikä siten teko ollut pelkkä tappo.

Myöhemmin Pjotr vapautettiin kokonaan rikkeestään, koska hän oli taitava paimen kylän lampaiden omistajille.

Vaikka jotkut kunnioittivat ja kiittivät Milizan rohkeutta kertoa raiskauksesta ja pelastaa Pjotr, kuitenkin näin arkaluontoisen asian esiintulo sai osan kylän ihmisistä ennakkoluuloiseksi. Kunnioitettu ja ihailtu Audeta olikin muuttunut epäilyttäväksi äidiksi. Miten tämä oli mahtanut kasvattaa ylpeän tyttärensä? Oliko tyttärelle annettu liikaa huomiota ja vapautta? Oliko tytärtä hemmoteltu liikaa? Olihan Miliza ainoa lapsi. Onko leski-

äiti pystynyt yksin kasvattamaan lastaan? Tällaisia puheita Audeta oli saanut kuulla.

Huomautuksia äitiydestään Audeta sai kuulla sen vuoksi, että Miliza oli raiskattu. Oliko Miliza itse siihen syypää hienostelullaan? Vaikka Miliza oli rohkeasti asettunut kyläläisten eteen puolustamaan miestä, josta olisi pitänyt tulla hänen miehensä, mutta jota hän ei ollut rakastanut, niin oli ennen kuulumatonta, että nainen puhui avoimesti tällaisista asioista kyläneuvostolle, jossa oli vain miehiä. Vaikka hänen rohkeuttaan ihailtiin, joitakin se ärsytti, epäilytti, ja pahat puheet saivat alkunsa.

Audeta itse oli ollut ylpeä tyttärestään, mutta myös huolissaan hänestä. Kuinka tytär parantajan opista palattuaan saisi kyläläisten kunnioituksen?

Audeta oli alkanut olla huolissaan myös omasta toimeentulostaan. Vaarin lahjoittamat kananmunat ja yrttimaan sato eivät riittäisi tulevana talvena. Kun mummo kuoli ja vuohet myytiin pois, Audeta huomasi näkevänsä välillä jopa nälkää. Vaari oli ostanut muutaman kanan ja kukon, mutta ei kananmunatkaan kaikkea nälkää poistaneet. Onneksi metsässä oli ollut paljon marjoja ja hedelmäsadostakin oli tulossa runsas.

Saban oli silmäillyt Audetaa jo monta vuotta sillä tietyllä tavalla, yrittänyt päästä juttusille ja tuonut metsästä saaliina lihaa. Audetan oli ollut vaikea ottaa sitä vastaan. sillä Saban ei kiin-

nostanut häntä ollenkaan. Mies tuntui joskus jopa vastenmieliseltä, haisi vahvalle hielle, lialle ja metsälle, verelle ja lihalle.

Kun Miliza oli jättänyt äitinsä yksin kulkiessaan Thelban kanssa parantajien oppiin Pyhälle Paikalle, oli Sabanin ollut helpompi ottaa yhteyttä Audetaan. Mies tunkeutui usein mummon ja vaarin juttusille silloin, kun huomasi Audetan sinne kulkevan. Usein Audeta lähti silloin pois ja kulki omalle tuvalleen.

Saban ei ollut antanut periksi, vaan kierteli hänen maapaikkaansa milloin milläkin asialla ja kuin olisi ollut kovinkin kiinnostunut Audetan puutarhasta. Saban kyseli kasveista ja kehui, kuinka komeita ne olivat. Sitten mies oli alkanut kehumaan häntäkin. Kuinka kaunis nainen Audeta oli ikäisekseen! Pitkän aikaa Audeta yritti torjua miestä, keksiä omia kiireitään, vältellä katseiden kohtaamista ja huitaista kädellään Sabania poistumaan.

Viimein Audeta salli Sabanin tulla tutummaksi, avasi hänelle tupansa oven, istutti hänet pöydän ääreen ja tarjosi ruokaa. Voi niitä miehen kiitollisia katseita siinä hänen edessään toisella puolella pöytää! Silmien katse läikähti niin lämpimästi. Se värisytti Audetan lukittua sydäntä. Ja niinhän siinä kävi, että Audeta vihdoin kuunteli miestä ja loppujen lopuksi hyväksyi hänen aran kosintansa.

Nyt oli runsas kolmisen kuukautta vietetty yhteistä elämää.

Audetan tarina on jatkoa romaaniin Thelban tarina, mutta sen voi lukea aivan itsenäisenäkin teoksena. Thelban tarinassa Audeta saa tietää, että hän onkin parantaja Thelban, ilmitulleen romaninaisen tytär, jonka Thelba lapsena jätti erään perheen huostaan. Näin Thelba turvasi tyttärensä tulevaisuuden ja pakeni. Audetan tarina kertoo siitä, kuinka hän jättölapsena selvittää itselleen näitä totuuksia. Audetan oma elämä kirkastuu hänelle yllättävän tilanteen kautta. Hän lähtee matkalle tyttärensä, miehensä ja oudosti heidän kohtaloonsa liittyvän ylhäisen rouvan Doran kanssa etsimään Thelbaa ja selvittämään välit hänen kanssaan.

9 789528 009405

BoD™
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi